

af 100 Kr., for at erholde Tilladelse til at drive Handel, er for Meget. Kan dette tjene til en Indskrænkning af disse Handler, er det et Gode, der derved naaes, ligesom Lovforslaget tilfigter at skaffe vedkommende kommunale Kasse en passende Godtgjærelse for det Tab, som den lider ved Antærpengens Ophævelse. Jeg kan derfor ogsaa med fuld Høie tilraade det høie Thing at vedtage dette Lovforslag uforandret.

Brasch: Det kan ikke falde mig ind at ville udtale nogen Tvivl om, at den Foranstaltning, der tilfigtes i det foreliggende Lovforslag, er hensigtsmæssig. Lagthinget har sluttet sig til det, og den høitærede Minister deler den samme Opfattelse. Naar jeg altsaa tager Ordet, er det ikke, fordi jeg vil gjøre nogen bestemt Indvending mod denne Sag, men jeg vil kun sige, at den har lidt Udseende af, som om man for Smed vil rette Vager. Her ophæver man en Indtægt, som Færøerne have haft, og stiller en anden i Stedet, som i den Grad afviger fra det tidligere, at man forhøier en Afgift fra 4 Kr. til 100 Kr. Det er imidlertid langt fra, at jeg tvivler om, at denne Foranstaltning er hensigtsmæssig, og jeg skal ikke reise nogen Indvending imod den. Overhovedet tror jeg at være i Besiddelse af den Egenstabs, at jeg, om jeg end ikke kan henregnes til de „Spirituelle“, dog ikke hører til dem, der ønske at tage Ordet om Ting, de ikke ere tilstrækkelig inde i. Hvad der egentlig giver mig Anledning til at tage Ordet, er dette, at der hos os er et med Tilstanden paa Færøerne overordentligt beslegtet Forhold. Næringsloven af 1857 skabte en Tilstand, der har uhyre Meget tilfælles med den Tilstand, der har udviklet sig paa Færøerne. Den skabte den Tilstand hos os, at enhver Landsby — ligesom paa Færøerne enhver Bygd — har sine Handlende. Disse Handlende ere tilstede i et saadant Antal, at det næsten forekommer mig, at den Tid maa komme, at de maa leve af hinanden indbyrdes. Det var under en filantropist Forudsætning, at man saaledes frigjorde Handelen paa Landet, idet man sagde: Arbeideren har ikke anden Kapital end sin Tid, og den maa han nu anvende til at reise til Kjøbstaden for at kjøbe sine Fornødenheder! Det er en af de Sætninger, der have en vis Vellyd, naar de udtales, men den er aldeles blottet for indre Sandhed. Denne hele Tilstand med det ubegrænsede Omfang, den nu har, har lebet til, at Arbeiderne forbruge langt mere, end de skulle, at de Individuer, der indlade sig paa en saadan Virksomhed, gaa i Masse tilgrunde, og at Landet overhovedet lider derunder. Man kunde tro, at jeg taler fra et Kjøbstadsstandpunkt; nei langt fra, jeg taler kun fra et alment Standpunkt, og derfor siger jeg, at Tilstanden her er meget beslegtet med den paa Færøerne, og jeg vil kun

ønske, at, naar Næringsloven af 1857 engang kommer til en grundig Revision, man da maa vide at træffe Foranstaltninger for at raade Bod paa den Tilstand, jeg har fremhævet, der er ligesaa fordærlig her, som den har viist sig at være for Færøerne.

Justitsministeren (Mellermann): Med Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom fra den sidste ærede Taler, skal jeg først forudsikke, at Næringslovgivningen jo ikke hører under Justitsministeriet, men under Indenrigsministeriet, og jeg har forsaavidt ikke noget Kald til nærmere at udtale mig om dette Spørgsmaal; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at der er en Forskjel i saa Henseende mellem Færøerne og Danmark, en Forskjel, som netop er afgjørende i dette Tilfælde. Det er nemlig den, at paa Færøerne synes der at have uddannet sig en almindelig Mening om det Fordærlige i den udstrakte Handelsfrihed, hvilket har foranlediget Færøernes Lagthing til at andrage om en Forandring deri, og dette Ønske fra Færøernes Lagthing er understøttet af Amtet. Noget Saadant er jo endnu ikke sket her; skulde det virkelig blive her en almindelig anerkjendt Sag, og skulde der fremkomme Andragender fra lokale Autoriteter i saa Henseende, vil vel ogsaa Spørgsmaalet blive reist her. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke gaa nærmere ind paa Forholdet for Danmarks Vedkommende, fordi det ligger udenfor mit Omraade og falder ind under Indenrigsministeriets. For Færøerne skal jeg kun indskrænke mig til at udtale, at det forekommer mig, at man i et Punkt som dette, der er saa nøie sammenhørende med de lokale Forhold beroppe, maa lægge den største Vægt paa, hvad Lagthinget ønsker. Jeg har derfor ikke taget i Betænkning, uanset at Bestemmelserne naturligvis i flere Henseender ere uoverensstemmende med, hvad der gjælder her, at forelægge Lovforslaget.

Da Ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmig med 50 St.

Rettelse.